

cat, (juxta illud Psalmistæ: Propterea unxit te Deus oleo lætitiæ præ consortibus tuis) (Ps. XLIV, 8) ita, et hoc Sacramentum tanto majorem lætitiæ afferat, quanto majorem spem facit perpetuæ, et felicitatis, et lætitiæ obtinendæ, utpote quod est consummativum Justitiæ Christianæ (quemadmodum ait Concilium Trid.) atque adeo efficit, ut, sicut cum Christus moriturus dicit: Consummatum est; ita etiam eum eodem vere dicere possit: Pater in manus tuas commendo spiritum meum.

Ex occasione thematis: *Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: manus enim mea auxiliabitur ei, et brachium meum confortabit eum* (Ps. LXXXVIII, 22): potest ostendi, quomodo hæc ipsa verba etiam Deus ad eum, qui hoc Sacramentum percipit, cum magno illius solatio dicat. Et 1. quidem, quomodo invenerit servum fidelem, qui faciat omnes voluntates ejus, dum etiam hoc Sacramentum, quod per se non est de præcepto, sed solum de consilio, et beneplacito Dei, cum magna alacritate, ac religione suscipit. 2. Quomodo vere etiam oleo sancto unxerit eum, oleo scilicet sacramentali, oleo gratiæ suæ specialis in hoc Sacramento conferri solite, et oleo interioris lætitiæ ex susceptione hujus Sacramenti oriri solite. 3. Quomodo manus ipsius auxilietur ei; dum scilicet, sicut olim ægris manus imponebat, et sanabat; ita et nunc per hoc Sacramentum, aut omnino confert sanitatem, aut certe molestias morbi mitigat interna consolatione. 4. Quomodo brachio suo confortet eum; dum robur illi adversus hostes confert; ut possit, et fortiter pugnare, et feliciter, ac gloriose vincere.

Ex occasione thematis: *Ece unxit te Dominus super hereditatem suam in Principem: et liberabis populum suum de manibus inimicorum ejus* (1. Reg. x, 4): potest explicari triplex unctio, qua Deus quemlibet hominem Christianum inungi sinit, ad similitudinem triplicis unctionis, qua David olim inunctus est. Nam 1. sicut ille in domo patris sui unctus est, et per eam unctionem ad regnum initiatus; ita Christianus in Ecclesia velut domo Patris sui per Baptismum ad regnum cælestis initiatur, et jus acquirit; quod beneficium tanto majus est, quanto plures sunt Ethnici, præ quibus tamquam fratres sibi eligitur ipse ad hoc regnum. 2. Sicut David unctus est in Hebron, ut regnaret super domum Juda, et post illam unctio-

nem variis adversitatibus agitatus fuit, atque probatus; ita et Christianus per Christum Confirmationis ungitur in Regem super domum Juda; id est, Ecclesiam; actu confidentis Christum, et ab eo tempore a variis hostibus, (cum sit militia vite hominis super terram) impugnatur. 3. Sicut David denique unctus est in Regem super universum Israel, et tunc in pace paulo post regnare cœpit; ita et per Sacramentum extrema-unctionis inungitur Christianus, ut sit Rex super cœlestem Jerusalem velut regnum æternæ pacis. Tunc enim dicere potest cum S. Paulo: Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi; de reliquo mihi restat est corona justitiæ. II. Tim. iv, 7.

MISCELLANEA.

Cum Jacob scalam in cœlum vidisset, Deumque scalse innixum, mane evangelicus tulit lapidem, quem supponeret capiti suo, et erexit in titulum, fundens oleum desuper; appellavitque nomen urbis Bethlehem. (Gen. XXVIII, 18.) Idem fecit Christus, dum lapides in hoc mundo tusionibus, et pressuris expositos, sibi, velut angulari lapidi, non prius conjungi voluit, quam oleum a se institutum desuper fuisset effusum. Unde his, scilicet in principio, et fine vite; inungi illos voluit, ut per primam unctionem Baptismi initiarentur velut lapides Ecclesiæ militantis, per postremam velut lapides Ecclesiæ triumphantis.

In Levitico præcepit Deus: Anima, cum obtulerit oblationem sacrificii Domino, simila erit ejus oblatio, fundetque super eam oleum, et ponet thus. (Levit. ii, 1.) Quod aliquid de anima interpretantur, que velut panis mundus Domino offerri debet, juxta illud Sancti Ignatii M. dictum: Frumentum Christi sum, dentibus bestiarum molar, ut panis mundus inveniar. Oleum, et thus similitè imponendum materiam, et formam unctionis extremæ significant; hæc enim faciunt, ut gratior Deo fiat oblatio.

Adumbravit Christus in Evangelio hoc Sacramentum, cum Apostolos misit, ut prædicarent penitentiam, et ungerent oleo infirmos ad sanandum eos (MATTH. VI), per hoc enim oleum indicare volebat nobilibus oleum, quo suo tempore ad sanandos, et roborandos ægros institurere decreverat.

UTILITAS. — Olim Sacrificii sacrificiarii clamabant: Procul hinc sit lotus, et unctus;

eo quod dæmones, præsentibus Christianis, impedirent a suis oraculis, et delusionibus; merito ergo Christiani oleo in fine ungentur, ut diaboli, qui tunc descendit ad hominem in lectum, habens iram magnam, sciens, quia modicum tempus habeat, artes, et fraudes suas exercere non possit. FAB. conc. iv, in Dom. xx, post Pentec.

AUCTORES.

Petrus Canisius p. II, de Sacramentis Ecclesiæ.

Jacobus Marchantius in Horto Pastorum tr. IV.

Laurentius Beirlinek in theatro vite humanæ V. eodem.

Matthias Faber conc. IV, in Dom. xx, post Pentec.

Antonius Daurontius in Cathedra historiarum c. LI, lit. L et LI.

VOCATIO

AD VITÆ STATUM ELIGENDUM, ET AMPLECTENDUM.

QUOAD ESSENTIAM.

DEFINITIO. — Vocationis nomine hoc loco aliud nihil intelligitur quam dispositio providentiæ divinæ, que pro suo beneplacito diversa, in republica, tam ecclesiastica, quam politica, officia distribuit, atque ad eadem rite obeunda gratiam aliisque qualitates necessarias subministrat. Ut adeo quisvis ex hominibus sibi applicare possit illud Christi (Jo. xv) dictum: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos.* Et illud S. Pauli (ad Hebr. v.) *Nullus sumit sibi honorem, et officium, seu statum sed qui vocatur a Deo.*

DIVISIO. — Quemadmodum duæ sunt animi potentie principales, voluntas, et intellectus; ita duo quoque vocationum genera, voluntatis, et intellectus reperiuntur. *Vocatio voluntatis* dicitur, quando voluntas ad certum vitæ genus sic movetur, ut eadem intellectum rapiat, et ejus approbationem quasi extorqueat. *Vocatio intellectus* est, quando ratio illuminatur, ut status cujuspiam commoda, et aptitudinem ad ultimum finem a se consequendum cognoscat, et ipsam etiam voluntatem ad statum talem amplectendum permoveat. HIER. PLATUS, l. III, de bono stat. Relig. c. XXXVI, §. Quin etiam.

TOMUS IV

Alio modo etiam dividi potest in *perpetuam, et non perpetuam*, seu *ad tempus*. Illa est, per quam quis ad statum vocatur, in quo per totam vitam permaneat; Ista est, per quam quis a Deo vocatur, ut tantum per aliquod tempus in eo permaneat; qualem vocationem dari, P. Nicolaus Lancizius ex communi Ascetorum sensum affirmat; solet enim suavis Dei sapientia aliquibus injicere desiderium amplectendi certum aliquem Ordinem, non quod velit, ut eum ingrediantur, vel perpetuo in eo maneant, sed ut probet eorum obedientiam, et amorem erga se: primum illis inspirat affectum ad aliquem Ordinem, vel eorum complexionis minus repugnantem (ut postea ad asperiores eos inducat) vel certe prius ad asperiores illos impellit, ut heroica electione rei difficilioris plurimum mereantur; postea vero ad mitiorem amplectendum efficaciter movet, sciens, illos non habere vires illas corporis, quas exigit Ordo asperior, vel alia ad eum requisita. Sic videmus, Christum voluisse primum, ne Apostoli gentibus prædicarent, quos tamen postea ad easdem misit. Sic S. Benedictus ab initio vitam Eremiticam duxit, et postea primum suum Ordinem instituit. Sic S. Dominicus prius Oxoniensis Ecclesiæ Canonicus Regularis fuit, deinde Ordinis Fratrum Prædicatorum Auctor extitit. Sic S. Antonius Patavinus pariter prius Canonice Regularium Institutum suscepit, et postea ad Franciscanorum Ordinem transiit. Quidni ergo aliis etiam idem contingere possit? Negari tamen non debet, quin major in tal mutatione suscipienda consideratio sit adhibenda, non per speciem majoris boni amor proprius illudat. NICOLAUS LANCIZ. opusc. 1, n. 238.

EX S. SCRIPTURA.

QUALITAS. — Non turbetur cor vestrum. In domo Patris mei mansiones multe sunt. Jo. XIV, 1.

Unusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. I. Cor. VII, 29.

Quis est homo, qui timet Dominum? legem statuit ei in via, quam elegit. Psal. II, 12.

Obsecro itaque vos ego vincit in Domino, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis. Ephes. IV, 1.

Æqua pars erit descendens ad prælium, et remanentis ad sarcinas, et similiter videbunt. I. Reg. XXX, 24.

40

In veritate comperi, quia non est personarum acceptator Deus, sed in omni gente, qui timet eum, et operatur justitiam, acceptus est illi. *Act. x. 34.*

EX SS. PATRIBUS ET DOCTORIBUS.

QUALITAS. — Non una salutis via, nec unus modus est, verum per multos, ac differentes. Quod quidem Christus indefinite dicit, cum multas in Patris domo mansiones esse asserit. Paulus vero sub distinctione quadam idem loquitur, sic scribens: *Alia charitas solis, alia bonæ, et alia stellarum. Stella enim differt a stella in claritate. S. CHRYS. l. III, c. v, adversus Vitup. Monast. l. Cor. xli.*

Quia omnes vult salvos fieri Dominus Deus noster, dedit, per Joseph etiam iis, qui sunt in servilitate, solatium, attribuit magisterium, ut non desperent etiam in ultima conditione posse mores esse superiores, nec ullum statum immunem esse virtutis, si animus uniuscujusque cognoscat, carnem servilituti subditam esse, non mentem, multosque servos esse dominis liberiore, si in servitute positi a servilibus putent operibus abstinendum. Servile est omne peccatum, libera innocentia; unde, et Dominus ait: *Omnia, qui faciunt peccatum, servus est peccati. S. AMBR, lib. de Joseph. c. iv.*

Vere admirari licet vehementer justus hujus (Lot) virtutem, quod conversans in medio tam impiorum, non solum non fuit inde negligentior factus, sed et majorem virtutem prae se tulit, et cum omnes (ut ita dicam) in præceptis ruerent, ipse solus in tanta multitudine rectam ambulavit viam. Ubi igitur sunt, qui dicunt, quod non sit possibile in media civitate versantem servare virtutem, sed opus esse secessu, et montana quadam conversatione, et non posse domum præfectam, et habentem mulierem, et filios curantem, ac famulos, virtute præditum esse? videamus ergo justum illum cum muliere, et pueris, et famulis, et in civitate degentem, et inter tam malos, ac impios conversantem; et quasi scintillam quandam in medio mari lucentem, et non solum non extingui, sed et quodlibet lucem clariorem emittere. *S. CHRYS. hom. XLIII, in Gen.*

Et hæc dico, non prohibens secessum ab urbibus, neque interdictum montium, et solitudinum conversationem; sed monstro volenti sobrie agere, et vigilare, nihil inde obstaculi esse. Sicut igitur negligentia; ac

supino nihil prodest solitudo: neque enim locus nos virtute facit præditos, sed mens, et mores; ita et prudens, atque vigil non offenditur, etiam in media civitate vivens. *Ibidem.*

Non Jerosolymis fuisse, sed Jerosolymis bene vixisse, laudabile est; singuli credentium non locorum diversitatibus, sed fidei merito ponderantur, et veri adoratores neque Jerosolymis, neque in monte Garizin adorant Patrem, quia Deus Spiritus est: *Spiritus autem ubi vult spirat, et de Jerosolymis, et Britania patet aula celestis, Regnum Dei intra nos est. S. HIER. ep. XIII.*

Quid prodest, quod discedis, qui vadique astrictus es vinculis passionum, quem hinc atque inde circumvallant vitia tua? Quid, inquam, prodest, quod discedis, qui quocumque locorum vadis, te tecum portas? Digne aliquis discessit, si illo ire possit, ubi illum diabolus invenire non possit. Nemo se fallat, non fugiat adversarium de loco ad locum, sed de vitio ad virtutem, de passione ad emendationem. *EUSEB. Emiss. ho. III, ad Monach.*

In quocumque statu sive vocatione homo fuerit, quamdiu ei cor est, et respirat, nunquam se excusare poterit, quod Deum amare nequeat, et proximum propter ipsum: *Non est, qui abscondat se a calore ejus. Nec est, qui se possit excusare, qui eum diligere non possit, interpretatur Hugo Cardinalis. HUGO CAR. in Ps. xviii.*

Quod martyrium gravius est, quam inter epulas esurire, inter vestes multas, et pretiosas algere, paupertate premi inter divitias, quas offert mundus, quas ostentat malignus, quas desiderat noster appetitus. *S. BERN. in Festo Om. SS.*

EXEMPLA SACRA.

VOCATIONIS.

Per vanitatem mundi offensam.

Rolandus, cum diem integrum lætus inter convivia, choreas, ac lusum exegisset, tandem vespere ad se reversus hæc animo volvit: Heu! ubi nunc est festum, quod egimus? ubi tota hujus diei lætitia, quæ jam abiit? Itaque secum perpendens, sic totam vitam abituram, nihilque permansuram præter dolorem, et poenitentiam, postero die Divi Dominici Religionem ingressus est. *PLATUS. l. II, c. ult.*

Joannes Darius cum Juris esset Doctor, videretque causa justissima cecidisse quempiam propter potentiam partis adversæ, motus fuit, ut sæculum nequam fugeret, et Religionem se junxit. *NADASI, 8 Janii, Ann. dier. memor. Soc. Jesu.*

Joannes Nicolaus Podelongus, cum Jurisprudentiæ peritissimus videret innocentem quempiam contra Jus, et fas damnari ad mortem, crudeli sæculo nuntium remisit, et facultatibus suis in egenos distribuit, Religionem est amplexus. *Idem, 11 Octob. ex Ann. Neopoli. 1679.*

Theodorus ille magni Pachomii alumnus, qui generosa admodum familia a copiosis ortu parentibus, ipso ætatis anno quarto et decimo, cum festiva quadam celebritas in ejus domo ageretur, inter illa ipsa gaudia reputare secum cepit opes, commoditates, delicias, in quibus natus, et ad eam diem nutritus fuerat; atque in ea cogitatione sic secum ipse divino instinctu loqui: Miserum me, quid mihi hæc brevia, ac fugacia proderunt si priver æternis! quando hæc Dei lex est, ut nemo utramque consequi possit felicitatem! Itaque suspirans ac de sua salute sollicitus recepit se a turba et strepitu in interiorum ædium partem, ubi humi fuis multus lacrymis Deum oravit, ut doceret se facere ipsius voluntatem. Ab eo igitur die omnibus carnis commodis renuntiavit. Monachi jam vitam in paterno palatio agens; nec nullo post ad sacram Pachomii familiam se contulit, in qua brevi ad tantam pervenit sanctitatem, quantam hæc ipsa tam præclara initia ostendebant. *JER. PAC. de bon. stat. cæli, lib. I, c. xv.*

Memorable est illud, quo Franciscus Borgia ad hanc vitæ perfectionem vocatus est; Nam cum esset Gaudie Dux magna apud omnes auctoritate, ita contigit, ut Isabellæ, quæ Caroli Quinti Imperatoris uxor fuerat, nuper mortuæ corpus Granatæ sepeliendum honoris gratia comitaretur. Quare cum necessitas incidisset, ut aperta capsula cadaver inspiceretur, isque scaturientibus vermibus putridum et corrosum aspexisset, illico hæc ejus animum subiit cogitatio, quo tandem venisset illa tanta femina potentia et gloria, cujus paulo ante viventis, vel ipsi nutus terrori fuerant, quamque nulla sit in morte, et post mortem differentia inter principem, et pauperem: itaque illa humana fragilitatis cogitatio tantum valuit in ipso, ut ad principatum deponendum, et religiosam hu-

mitatem amplectendam, eum adegerit. *Ps. l. II, c. xxxviii, de bon. stat. Relig.*

Per necessitatem.

Abbas Moyses metu mortis, quæ ei propter homicidii crimen intendebatur, impulsus ad monasterium se recepit; qui ita necessitatem conversionis arripuit, ut ea in voluntatem propria animi virtute convertens, ad perfectionem summam pervenerit. *Anonym. in Methodo elig. stat.*

S. Paulus Eremita primus, dum fugiens Decii, et Valeriani imperatorum sævitiam, casu specum ingressus aliquamdiu latuisset, cepit delectari solitudine, et quod prius necessitate fecerat, deinceps voluntate tota vita tenuit. *Idem.*

Per contemptum hominum.

Petrus Consalvus ad delicias, et mundi vanitatem omnem pronus, cum quadam die equo superbe vectus, totam urbem cum suis æqualibus obiret, accidit, ut a jumento lasciviente in profundum lutum excenteretur; ex quo cenosus extractus a puerorum grege circumstante, et aliis procaciter sannis, ac risibus exceptus vehementer confusus fuit, sibi quæ iratus: Quandoquidem, inquit, o munde, sic a te tractor, cui tam graviter servivi, ego quoque vicissim te, prout mereris, tractabo. Itaque eo momento statuit, Deo se famulaturum, atque id paulo post est executus. *PLATUS, l. c.*

Solebant Londini in Anglia dies Christo nascenti, et Epiphaniæ interjecti, chorearum, musicæ, ludorum, et comædiarum apparatu incredibili celebrari; concurrere flos Londinensis, et circumvicinæ juventutis spectaturus, aut spectaculo futurus. Instituti festi, et sumptuum cura penes illum erat, cui præ cæteris demandare illam Regine placuisset. Incidit in Thomam Pondo Anno 1569, sibi quæ plurimum gratulatus est honorem juvenis, quod et in sumptu faciende videri gauderet splendidus, et quod arte saltandi, et elegantia corporis parem aula haberet neminem. Ejus specimen artis, et magisterium editurus, saltationis eligit formam, quæ in sustentando pedis unius extremis articulis, et circumagendo simul in gyros corpore desivivi, durante per tot vertigines puncto nixas. agilitate, et roboris, et capitis firmitate. Saltavit Thomas tam ele-

ganter, et docte mimum versatilem egit, ut ei tota acclamaret; et applauderet scena, manum ejus Regina prenderet nuda manu, saltationis dato premio valde singulari; galarum Comitis Leicestriensi, operiendo sudanti mitteret, ac post interludia quædam invitaret ad saltationem iterandam. Ad hic arrecto in pedis articulos corpore, dum se rotat, agensque in gyros multiplices vexat obnubilante oculos vertigine capitis, humi toto corpore sternitur; exploditurque haud minori sannarum, et ludibrii sonitu, quam quo illi ante ad plausum fuerat. Regina indignans dedecoratam ab eo festi lætitiæ, insultat jacenti, et: surge hos, inquit, crudeli sarcasmo risu integrat spectatorum, cum ignominia jacentis. Assurgit in genu cernuus, et venerabundus se illi inclinat; illud quidem tacite apud se musitans, sic tamen, ut perciperetur a circumstantibus: *Sic transit gloria mundi.* Exin aulam, et urbem, et publicum exons, Belmontio suo se condit solas, ubi suo ex casu, ejusque mercede præmium reputans servitutis in mundi obsequio collocatæ, virorum stultissimum se inensat, et stultissimorum miserimum: haud tamen (quæ Dei est gratia) illorum, qui tunc solum aperiunt oculos, cum cadunt in sepulchrum, nunquam surrecturi. Post ex se ipse inquirans, quanto tunc secum beatus ageretur, si Deo se sacrasset, et rationibus externis, quæ Reginæ oculis in Dei contemptum, et Religionis Sacrosanctæ, tum egerat, tum passus fuerat, atque profunderat, magnam sui concepit miseratorem, et horrorem; et ex præteriti revocandi desperatione, tam ardens, et constans emendandi futuri propositum, ut per annos exinde quatuor supra quadraginta, alius omnino ab eo, qui fuerat, vixerit (erat vero tunc annorum triginta) et quotidianis virtutum accessionibus vitam cumularit, ac se totum daturus, sacrae religioni addicere decreverit, in Societatem Jesu a P. Eyerando Mercuriano præposito Generali receptus. BARTOLUS, p. I. *Histor. Eur.* l. I. c. IV.

Per mortis timorem.

Gerardus a Kempis Toparcha opulentus amplas sibi ædes, ac percommotas extruxerat, suppellectili omni non modo necessaria, sed perquam sumptuosa adornatas. Ad has regio epulo instructo, dominos suo territorio vicinos invitavit, ut geniali haustu no-

vam fabricam irrigaret. Capaciorum forte sub bellariis scyphum manu prencans convivas percontatus est, quid sibi, quid suæ fortunæ deesse putarent: an non se, ut vere felicem, suspicerent? omnibus applaudentibus unus mentis candidæ hæc effatus est: Cognate mi, has, quas ædificasti, ædes percommotas, et amplissimas, censeo esse imperfectas; quia foramen aliquod prius obturandum est, ut opus omnibus numeris absolutum censeatur. Et quodnam illud? quærit Gerardus; respondit alter, ostium, per quod ex hoc diversorio brevi ad cœmeterium transurus es, et hanc domum brevi alteri relinquiturus: Quod viri sane prudentis dictum ita Gerardi animo movit, ut sæculo sprello ad Religiosum claustrum commigrarit. LAERTIUS, in *Larva Mundi præfat.*

Franciscus Cajetanus cum videret domesticæ famuli adolescentiæ, et morum comitate florentissimi, repentinum funus, quod diu coxit, maturavit; et ne ardor mundi infideli relinquendi remitteret, calvariam cubiculo intulit, eique pulvino subjecto indormivit. RAO. l. V, c. III, n. 1, *ex nostris.*

Joannes Ribera ad Societatem venit, illa sibi canens: Fallax gratia, et vana est pulchritudo; ea videlicet occasione, quod sanguineæ suæ pœhritudinem, tanta omnium oculorum admiratione laudata, vidisset in morte repente miserandum in modum fadatam. Anno *Philippinæ* 1621.

Per inspirationem.

Cum Claudio Aquavivæ venisset in mentem illud Domini dictum: *Oves meæ vocem meam audiunt.* Jo. x, invasit eum timor, ne, si cœlesti illi consilio non obediret, non esset ex ovibus Christi. Qua de causa eadem hora, ac pene momento ad Societatis Jesu domum venit, sequæ et toto animo addixit. PLAVES, l. III, c. XXXVIII.

Alexander Capochius Florentinus tribus noctibus ter illum versiculum insusurrari sibi audiit: *Docebo iniquos vias tuas,* etc. Ps. L. Quo incitamento ille se Ordini Prædicatorum devovit, in eoque sanctissime doctrina, virtute, et miraculis clarus vixit, præsertim dono curationem celebris. THOM. BOZTIUS, l. XI, *de signis Eccl.*

Bertrandus Cornelius hilarem illam ante Cineres noctem agebat lætus in sæculo juvenis, ingenio tamen turbido, et ad vana projecto. Repente illa nocte tactus divine

lucis radio, de æternitate ad socios tanta effecitate verba fecit, ut, qui nugari hominem primo putabant, ubi serio agentem viderunt, stupuerint mutationem dexteræ Excelsi: duobus, qui aderant, viris primariis repente hujus oratione ad meliora conversis. Ipse vero, sociatæ illa deserta, Societati Jesu se addixit, exquisite ad omnem rerum divinarum, et officii sui apud ægros tractationem attentus. Anno *Belg.* 1602.

Sacerdos quidam omni studio diligentiaque sibi a quorundam Religiosorum, consuetudine cavebat: verebatur enim, ne, qua dicendi arte pollere illos existimabat, facile persuaderent, ut nuntium terrenis rebus mitteret. Hæc dum forte secum agitaret, quandam vocem dicentem sibi exaudire visus: Non est, cur de me queraris in extrema judicii die, Religioni tibi nomen dandum esse prædixi, salutis viam ostendi, tuum erat, vel hanc ingredi, vel alio te conferre. Permotus his vocibus ad Religiosos accurrit, rem aperuit, omnibus precibus admitti petiit, et exauditus est. *Ann. Nespol.* Anno 1604.

Joannes Nunnus Hispanus nobilis de Gusanorum familia, cum juvenis anxius de vitæ genere deliberans integro anno a B. Virgine postulasset, sibi a Deo certam vivendi viam ac rationem indicari, quam secure tenere, sequique posset; apparuit dormienti Dei Mater augusta specie comitata duobus Societatis Patribus, et Nunno inspiravit, dicens: Vis servire filio meo usque ad defatigationem? Cui Nunnus: Omnino Domina. Sequere ergo, ait illa, hos viros. Ostendit vero illi comites suos, nimirum, Patres Fabrum et Stradam, ac disparuit. Nunnus vero ex habitu judicatus est, viros illos esse Societatis Jesu, sed sibi prorsus ignotos, nec Domina indicavit, quo eos loco inveniret. Quare partim anxius, partim lætus cœlesti visitatione, reliquum suæ patronæ Virgini Matri commendavit. Contingit autem, ut iter faciendi duo Societatis Patres temere occurrerent, visoque habitu eos aggressus est; cumque de admissione mentionem intulisset, tum Pater Faber: Vis, inquit, servire Christo usque ad defatigationem? Qua interrogatione, ille percussus venit in mentem verborum Virginis Matris, quæ eisdem verbis usa fuerat. Unde ille, velut certam suæ vocationis tesseram reputans, oculos in vultum utriusque defixit, et eos agnoscentes prodidit eis ad pedes oblectans, ut se ad Societatem

admitteret; narratque totius vocationis serie, admissus est summa sua, et Patrum consolatione. *Petr. Math. in vit. B. Ignatio* l. II, xxvi.

Per auditionem verbi divini.

S. Antonius ingressus Ecclesiam, ibique audiens ex Evangelio: *Qui non odit patrem, et matrem, et filios, insuper, et animam suam, non potest esse meus discipulus. Et si vis perfectus esse, vade, et vende, quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in celo, et veni, sequere me;* Luc. XIV. Præceptum hoc Domini velut specialiter ad se directum cum summa cordis compunctione suscepit, confestimque cunctis repugnans secutus est Christum. *Vita.*

S. Franciscus audiens Evangelium de SS. Apostolis recitari, et in eo illis prohiberi, ne aurum, argentumque possiderent, pecuniam in zonis, in via peram ne ferrent, nec duas haberent tunicas, vel calceamenta, divina luce fuit illustratus, calceos exiit, baculum pecuniamque abiecit, una contentus tunica, cingulum coriaceum, quo fuit adstrictus, posuit, et se hunc succinxit, atque sic vitam Apostolicam inchoavit. *Vita.*

Per lectionem.

S. Augustinus, cum cogitationum æstu miserime ageretur, audivit: *Tolle, lege, tolle lege.* Arripui, inquit *lib. VIII, Confess.* aperui, et legi in silentio capitulum, quo primum conjecti sunt oculi mei: *Non in comessationibus, et ebrietatibus, non in cubilibus, et impudicitis, non in contentione, et emulatione: sed induimini Christum Jesum: et carnis providentiam ne feceritis in concupiscentiis.* Nec ultra volui legere, nec opus erat. Statim quippe cum fine hujusce sententiæ, quasi luce sinceritatis infusa, corde meo omnes dubitationis tenebræ diffugerunt. S. AUG. s. VIII, *confess.*

S. Hilarius Abbas ex Tuscia oriundus, cum puerulus epistolæ S. Pauli legeret, divino spiritu inflammatus, et a seniore quodam de vita solitaria instructus annorum tredecim, Deum rogavit, ut eum ad locum deduceret ubi ipsi servire posset Eremita. Cui Angelus apparuit, et eum Urbe Romana educatum ad montem Emilie comitatus est, ubi in sanctitate vitæ Deo soli vacare cœpit. *Petrus, Natal. l. III, cxxxvi.*

EXEMPLA.

Perceptorum in vario statu.

Esther vixit in aula regis gentilis, et idololatræ, cui acceptus erat Amam, non defect tamen, imo crevit in spiritu, et servitio veri Dei; veluti colligitur ex ejusdem protestatione, quam fecit: *Tu scis necessitatem meam quod abominer signum superbiæ, et gloriæ, meæ, etc. et nunquam letata sit ancilla tua, ex quo huc translata sum, usque in præsentem diem, nisi in te, Domine Deus Abraham.*

In vita D. Gregorii Magni legitur de quodam S. Eremita, quod multis annis vixit solitarius; post austeras frequentesque peractas poenitentias, aliaque devotionis, et orationis exercitia, instanter Deo supplicavit, ut dignaretur ei manifestare præmium in cælis sibi præparatum, propterea quod deseruisset domus suæ delicias, ac Deo in ista mendicitate servivisset. Nocte in somno ei responsum fuit, tale tibi expectandum præmium, quale deberetur paupertati Gregorii Papæ. Audiens hujusmodi responsum Eremita, attonitus, et turbatus, hæsit, existimans Deo non placuisse paupertatem suam, si non majus, sed idem cum tam divite Principe, qualis erat Gregorius, præmium recepturus esset; et quia die noctuque deplorabat infelicem suum statum, dormiens alia nocte audivit Dominum sibi dicentem: non bona, neque honorum possessionem facere homines divites, sed affectum; modo tu, inquit, divitias Gregorii cum tua paupertate conferre, et comparare audes, qui cattum, turgurii tui incolam, pluris aestimas, et diligis, quam Gregorius omnia sua bona cunctosque, quos possidet, thesauros, quos ne quidem amat, sed spernit, et animo benefico erogat in pauperes, ut propterea in corde suo te sit longe pauperior. *MANSI, disc. n. 6.*

Non absimile exemplum legitur in vita Sancti Severini Archiepiscopi Coloniensis, quod huicque dicta mirum in modum confirmat. Magnus quidam dominus ipso die nuptiarum suarum ab Angelo invitatus fuit, ut ipsum sequeretur, desereret sponsam, divitias, dominium, et omnia quæ haberet in sæculo. Conductus ergo fuit ad eremum, ubi pluribus annis vitam duxit valde austeram; cumque et ipse die quodam cor-

riperetur curiositate sciendi, quale sibi in Paradiso destinatum esset præmium, in quadam visione intellexit, parem ipsum esse Severino Archiepiscopo Coloniensi. Quare huic sine dilatione videre desiderans, accedit, intrat Ecclesiam, et Severinum in throno Pontificali conspicit, sedentem cum magna majestate, toto stipatum Clero, pluribusque aliis Principibus, et Nobilibus. Sacro finito pergit ad palatium, ubi Sanctum Archiepiscopum deprehendit præsidem lautissimæ mensæ, cui et plurimi assidebant Comites, et Nobiles. Hæc omnia ubi spectat Eremita, abjicit animum, suspicaturque, Deo forte minime gratam esse vitæ suæ austeritatem, eo quod promitteretur retributio præmii æqualis utrique, sibi, et tali Præsuli, qui viveret in tanto Majestatis splendore, in talibus deliciis. Verum nocte sequenti Angelus cælestis melius ipsum instruxit, erroremque suum ei detexit; nempe quod nimium lagunculæ suæ (hanc cingulo appensam gestare solebat) Severinus autem nullum prorsus haberet affectum ad honores, thesauros, et delicias, esto quis ei totum donaret mundum. *Ibid. n. 3.*

Refert Theodoretus, Angelum Dei tradidisse Paphnutio regulam in cælo compositam, quam per multorum annorum decursum observaverat, et quia eidem conformem etiam, immaculatam, summeque austeram duxerat vitam, optabat divinitus informari, quis similis sibi esset in cursu perfectionis; unde Deus sive ad mortificandum illum, sive ad excitandos sæculares in perficiendo cursu virtutis, et salutis, per Angelum ei intimari curavit, Alexandriæ morari aliquem fistulatorem, et tympanistam, qui ei merito, et sanctitate æqualis esset. Quare sine mora inquisivit illum, et invenit; at quo proprius accedebat, eo magis fugiebat ille, ac si ex instinctu profundæ humilitatis voluisset ad imitationem S. Petri dicere: Exi a me, quia homo peccator sum. Tandem tamen substitit, audiens Dei voluntatem revelante Angelo manifestatam, ut huic Eremitæ totam vitæ suæ referret seriem; retulit post modestam renitentiam, et dixit: Nihil quidem boni mihi sum conscius, nisi quod, cum elapso tempore cum aliis latronibus, et lupis ulularem, peregrinantes exponerem, cæteri vero collegæ mei intercepissent virginem aliquam, cui honorem, et pudorem eripere vellent, ego defendenderim illam; eripiendo illam ex manibus eorum et

restituendo domui suæ intactam, et illæsam; ex quo etiam periculo eripui plures alias mulieres; subjunxit deinde, quod frequenter distribueret elemosynas pro liberandis captivis; illud vero, quod lucraretur ex arte fistulandi, erogaret in pauperes; totamque suam curam in eo positam esse, ut proximum suum amaret, et juvaret, eique bene faceret. Audivistis jam hujus fistulatoris bona opera, cum hisce optarem nunc conferri ipsius Paphnutii ecstases, visiones, revelationes, raptus, miracula, prophetias, conversiones, solitudinem, cilicia, rigorosa jejunia, vigiliæ, aliasque similes austeritates, numquid mirum, et consideratione dignum, quod cum omnibus hisce operibus, et austeritatibus Paphnutii, ipso judicio Dei, concertent merita unius fistulatoris? Publicani, et peccatores præcedunt vos in Regno Dei. *Pallad. c. LXV.*

B. Catharina de Genna, quæ vivebat in sæculo, die quodam Religiosum audivit sibi dicentem, quod in religioso statu Deum longe ferventius amare posset, quam in sæculo; id audiens repleta sancta quadam indignatione respondit: Nullam huicque creaturam sibi fuisse impedimento, vel obstaculo, quo minus Deum amasset, quantum voluisset, et potuisset. *MANSI, disc. vi, n. 8.*

In vitis Patrum legitur de S. Abbate Paphnutio eremi cultore, quod secunda vice ei irreperit desiderium sciendi, cui Sanctorum similis haberetur, apparueritque ei Angelus dicens: Tu es similis Protocomiti vicini hujus pagi. Paradoxon hoc illi videbatur, quod aliquis homo sæcularis nobilitate, divitiis, dominio præditus, sibi in vita spiritali, quam jam pluribus annis transegisset in variis virtutum exercitiis, comparari posset. Unde accessit illum, et subito Comes occurrit adventanti hospiti, eamque humillime exceperit, introduxit in domum prostratusque ante pedes ejus, uti in more habebat, profusis lacrymis illos plus abluit, quam aqua. Præstito hoc charitatis officio, Sancti Eremitam deduxit ad aulam, ubi mensam lautissimis instructam reperit cibis. Hisce omnibus spectatis attonitus Paphnutius secum dicebat: Ego in horrido illo deserto inter asperrimas rupes me affligo, continuus ferarum socius, famelicus; et hic homo inter delicias domus suæ luerebitur cælum? Quocirca inter epulas ab hospite suo petit, qui actus ei, quod studium, cujusque operis haberet exercitia, protestaturque, nihil se ex

cibus sumpturum, nisi prius vitæ suæ institutum sibi referret. Tum dixit Comes, magnum se esse, peccatorem, nec quicquam se præstare boni, neque dignum se esse, qui ei solveret calecamenta; mirabatur vero Comes Paphnutium tam avidè inquirere in vitæ suæ institutum, et quia illius petiti seire causam, respondit S. Eremita, ab Angelo sibi fuisse dictum: Vade, quia ille Comes multis Monachis evasit superior. Videns ergo Comes, se astringi, dixit: Triginta jam completi anni sunt, quibus una cum conjugio me vixi uti frater cum sorore; suscepti autem ex ea tres filios; horum enim causa solummodo cognita mihi uxor est, nec præter eam alia nec ipsa ultra jam cognita. Suscipere hospites numquam cessavi, sed ita eis ministravi, ut neminem ante me paterer advenienti occurrere peregrino. Non dimisi unquam de domo mea hospitem sine viatico, pauperem nullum desepxi, sed quæ necessaria fuerunt, præbui. Si in judicio sedi, nec filii mei personam contra justitiam accipi. Alieni laborum fructus numquam introierunt in domum meam. Litem si vidi, numquam præterivi, deinde reconciliarem dissidentes ad pacem. Nemo unquam deprehendit in culpa famulos meos. Numquam greges mei læserunt fruges alienas. Quantum in me fuit, numquam permisi, ut potentior infirmum premeret. Semper studui in vita mea, ut neminem contristarem. Judicium si fuit apud me, neminem condemnavi, sed dissidentes revocare in concordiam studui. Hæc interim mihi vitæ institutum, Deo donante, hæc tenus fuit. Audiens hæc Paphnutius, Comitum amplexatus est, et diffidenter ab eo recessit, cogitans apud se: Si, qui sunt in sæculo, tot, et tanta faciunt opera bona, quanto magis nos, qui perfectionem majorem profitemur, bonis operibus insudare, et vacare debemus? vidit postea animam Comitum hujus ab Angelis deferri in cælum, qui cantabant: *Beatus, quem elegisti et assumpsisti, inhabitabit in atris tuis. Pallad. c. III.*

S. Franciscus Romanæ, quamvis tota proclivis esset ad vitam religiosam, Deus tamen mediante Confessario significavit, divinam suæ esse voluntati conforme, si nuberet, et in statu conjugali ei serviret: obedivit illa, regimen domus, et familiæ conjunxit cum solitudine mentis, cui sæpe ipsa vacabat, absque tamen domus, familiarumque detrimento, ac præjudicio, simulque adimplevit illud

S. Hieronymi consilium, quod olim suggererat Celantiae dicens : Ita habeto sollicitudinem domus, ut aliquam tamen vocationem animæ tribuas; eligatur tibi opportunus, et aliquantum a familiæ strepitu remotus locus, in quem velut in portum quasi ex multa tempestate curarum te recipias : tantum bi sit divinæ lectionis studium, tam crebræ orationum vices, ut omnes reliqui temporis occupationes facile hac vacatione compenses. Duo S. Franciscæ selegerat sibi eremitoria; unum in sublimiori parte domus, alterum in aliqua horti caverna, ubi a strepitu domestico separata, mente in Deum elevabatur, et frequenter orabat. In voto, quod composuit Cardinalis Bellarminus in ejus canonizatione, reperimus, ipsam in Ecclesia Dei lucidissimi instar speculi præfulsisse in variis vocationibus : B. Franciscæ omni statui, omni sexu, omni gradu exemplar virtutum proponetur quippe ab ipsa infantia multis annis Virginitatem coluit, aliis non paucis in casto conjugio versata est, postea etiam laboriosam viduitatem exerevit : ad ultimum vitam perfectam, et religiosam in Monasterio duxit : Itaque et Virginitas, et Conjugatio, et Viduitas, et Sanctimonialibus ejus declarata sanctitas mirifice proderit. MANSI, d. VIII, n. 2.

Poenæ neglectæ vocationis.

Anno 1591, quidam Taurini ad certam Religionem admissus, cum properaret ad domum probationis, in ipso itinere mutavit mentem, flexit in patriam miser. Vix eam attigerat, cum ab homine nescio quo, qui se in hostem suum incidisse putabat, gladio fuit trajectus. In terram ruens : Has, inquietabat, do penas, ob neglectam Religionem, ad quam vocabar, et expiravit. *Annæ Taur.* 1591.

Philippus quidam domus illustris germen egregium, cum flagranter Societatem Jesu expeteret, parentis blandiloquentia nec obstilit, et animum mutavit. Paulo post in pugna cum Nobili orta confossus occidit, nullius Sacramenti ope adjunctus. *Nadast in Annis trist.*

Quidam in Hispania nobilissimus Juvenis vocationem habuit Societatis Jesu, sed ei restitit per annos aliquot, et distulit. Factus dein Canonicus Toletanus inter divitias, et luxum vitamque vitiosam penitus evanuit, et vocationem neglexit. Monebatur sæpius,

abstineret a vita flagitiosa, quam (etsi non notorie) vivebat, et confiteretur. Frustra. Quodam tempore faciebat iter Toletum Complutum, hic incidit in febricula, sed quam contemnebat. Visebat illum P. Æmilianus Garcias Societatis Concinator sanctus, et modeste ad confessionem hortabatur. Promisit ille se facturum, cum convalesceret : Instare Pater sæpius, tandem post triduum se confessurum pollicetur juvenis. Tunc in aurem insurraat medicus præstantissimus, ipsum tamen non victurum; quare magis Sacerdos urgere, ille abnuere; hic rem acrius agredi, et ægro denunciare medici sententiam, non fore sex dies reliquos; Imo medicus Patri ingerere : sed neque sex horas. Ridere ad omnia Canonicus, abnuere, relinquerent sese, nolle se nunc confiteri. Convocat ergo omnes dominos extra cubiculum stantes Concinator, periculum denuntiat, ante ægrum in genua procidit, orat, velit sibi consulere; orant alii, sed irritæ fuerunt preces, renuit infelix. Tum Sacerdos, Oremus, inquit, pro obstatino, producit Crucifixum, et incipit Psalmum *De profundis*, cæteris prosequentibus. Cum perventum fuisset ad illa verba : *Fiant aures tuæ intendentes* etc. Christus crucifixus brachiis, et manibus sponte e crucis stipe solutus aures suas obturavit, missis, in auricularis digitis, et converso ab ægro (pallente, et sudore mortali perfuso) vultu intonuit : *Quia vocavi, te, et renuisti, ego quoque in interitu tuo ridebo.* Recensuit Patri Stephano Viro Societatis Jesu, Pater Gaspar Mena Theologia Professor, qui hoc factum Salmantica coram aliquot millibus narravit, *P. Casp. Menas. S. J.*

Juvenis quidam Societatem Jesu ingrediendi instinctum voto firmaverat : verum, nescio quo suorum suadente, in ipso ad Novitium itinere ad aliud institutum deflexit. Dum cujusdam honorum prefectura fungeretur, animo semper moestus erat, atque a conscientia torquebatur, demum fluctuantem mors inexpectata occupavit. Nam cum aliquot Hispanis, colloquenter absque ullo, quod hominem æternitati prepararet, verbo, vel signo, vita decessit. *Annæ Granat.* 1632.

Poenæ avocantium a vocatione.

Taurini Adolescens quidam ad certam Religionem animum appulerat, sed acceptis lit-

teris ab amico dissuadente, abiecit consilium; tum Sacerdos quispiam re cognita dissuasori scripsit, admonens; ut, si bene alteri vellet, adhortaretur ad ingressum. Retulit in litteris historiam de juvene ex alia Provincia, qui, cum Deo non pareret vocanti, assumptus in partem facinorum a latronibus, eorum scelus, et suspendii particeps fuit. Paucis post diebus comprehensus cum turba grassatorum, et coniectus in vincula ad eundem dedit litteras, veniam petiit, simul atque significavit, sibi commissum scelus cum sociis capitali supplicio esse luendum. *Annæ Mediol.* 1594.

Alius Adolescens rescivit, suum discipulum Societatis Jesu studiosissimum ei se velle dedere. Quod cum matri retulisset, causa fuit illius et scholis educendi; graves propterea penas dedit; nam ex eo tempore adeo infesta illi omnia acciderunt, ut sibi ipsi vitam eriperit, et dein a canibus fuerit discerpitus. *Annæ Austriac.* 1513.

Cum ad Societatem Jesu Adolescens quidam animum adjecisset, et parenti aperisset, nec assensum impetrare posset : hanc tandem ab irato extorsit vocem, me superstitie, vido, ne quid ejusmodi in mentem inducas tuam, me sublato et vivis, fas tibi erit, quod voles aggredi. Mirum ! vix biduum intercessit, cum parens repente moritur, et filius cogitata perficere toto pectore laboravit. *Annæ Polon.* 1602.

Mechlinienses anno 1627, perhibent, juvenem Religionis nomen dare optantem, a matre, atque vitrico prohibitum esse, ac Lovanium missum, ut consortio uteretur unius ibi degentis cognati; cum Mater curavit significari, malle se filium sibi peste abreptum, quam Religionis adscriptum audire. Non multo post illam pestis e vivis eripuit, vitrico et filio mox secutus. *Annæ Mechlin.* 1617.

Generosa executio vocationis.

S. Columbanus obstanti Matri, et limini ostii inherenti supplicavit, annueret, ac benediceret properanti ad Monasterium : At illa ejulans, ac pavimento prostrata negavit, se id permissuram. Hic adolescens limen, matremque transiit, et ad cœnobium confugit. *Beda in ejus vita II.*

S. Joannes Chrysostomus solitudinis, et divini servitii amore captus, sanctoque actus instinctu, nihil matris quamvis viduæ, nihil

s/ororelæ precibus facilis fuit. Nec curans secundissimam auram popularem, divitias paternas, florem ætatis, affluentiam divitiarum, amicum, cognatorumque dissuadendum eloquentiam, spes certas honorum magnorum, totum se Divino obsequio, Asceterium ingressus mancipavit, in quo mirus disciplina, vivebat rigor. *Vita.*

S. Bernardus Religiosum statum meditata, a parentibus, cognatis, amicis fuit gravissime oppugnatus, sibi tamen fortis constitit, et triumphavit tam feliciter, ut dissuadentes in suam traxerit sententiam. Nam suo patruo, fratribus tribus, et aliis triginta vitam Religiosam persuasit, cum iis Cisterciensis familiæ nomen dedit. *Vita.*

Albertus ex Germania oriundus illustri admodum familia, quippe Falchenbergensis Comitis filius, et Regi Galliæ affinitate junctus, ad quem missus fuit, ut cum Regis liberis Lutetiæ educaretur. At ille ad celestem militiam animum adiecit, eamque in sacro Prædicatorum Ordine est aggressus. Quod ubi ad patrem perlatum est, etsi jam natu grandis esset, Lutetiam tamen cum magno suorum comitatu advolavit, omnesque machinas ad filii unici voluntatem piam evertendam admovit, sed frustra. Amor divinus carnalem vicit, et novum Christi militem firmavit. Successit pugna fere difficilior, Theodorice consobrinus dolore ardens omnia tela vibravit ad sternendum sacrum tyronem, puta lacrymas, preces, argumenta familiæ desertæ, stirpis peritura, matris denique infelicitatem, quam præ doloris magnitudine, ut jam mortuum esse, aut moribundam decumbere lamentabatur. Consedebant ambo e regione iconis ejusdem, in qua Christus (ut pingi solet) inter Matrem, et Joannem discipulum in Cruce pendebat. Tum Albertus oculos, ac digitum in eam tabulam intendens, eo, inquit, Dei Filium, cum Matrem, et consobrinum, utrumque sibi tam charum, doloris, gladio confossum videret, tamen e crucis pabulo (quod facile poterat) descendere noluit; sed et in eo cum suo, et illorum cruciata usque ad mortem permansit. Quare nec ego hanc crucem vitæ religiose deseram unquam, quamvis et Matrem, et te consobrinum ad pedes meos exanimis jacere viderem : qui tu potius hanc eandem crucem mecum consendis teque mundi hujus laqueis expedi, in quibus cum tanto periculo hæres? quid plura? Tantum valuit constantis adolescentis oratio, ut eum

peroverit ad idem institutum amplectendum, tota civitate obstepescente, eo magis, quod is antea omnibus vanitatibus fuisset admodum addictus. *Plat. l. III, xxxiv.*

Puer quidam Taurinensis, cum sibi aditum in Societatem Jesu undique clausum videret, quod, et unicus esset, et Patris confecta jam ætate filius; facinus edidit memorabile. Religiosissima oppidi Taurini templa adire, Deum, Deique Parentem, Divosque omnes enixe orare instituit, ut alterum parentibus suis filium darent, quo sibi liber, et expeditus in Societatem pateret ingressus. Nec illum sua pietas, nec spes fellellit. Haud ita multo post pater sexaginaris ex conjugis filium genuit. Ubi per se voti compotem factum comperit, mire lætus instare parentibus cepit, ut, quando ei Deus novum hæredem dedisset, priorem filium Deo consecrarent. At illi nihilominus pio filii consilio obstabant, et alias Mediolanum, alias Papiam studiorum causa ablegabant, ut tibi a mente pia deduceretur. Sed tandem omnes parentum conatus ad nihilum reciderunt. Puer ubique esset, per litteras summopere nostros urgebat, ut, quemadmodum a Deo impetrasset, ut unicus non esset, impetraret ab eis, ut, impedimento, quod unum erat, sublato, in Societatem adscriberetur: et per idem tempus pater mortuus est. Contra illa lacrymis, maternisque blanditiis filii animum attentare, nuptiis pellicere, honorem illecebris irretire, idemque ut facerent, cognatos et propinquos magnopere rogare instituit. Puer omnium certaminum victor, ad extremum, cum satis pietati fecisse videretur, ad salutis perfrugium relicta matre profugit. *Annus Mediol. 1593.*

SIMILITUDINES.

QUALITAS. — Sicut scala, per quam ascenditur in altum, ex variis composita, et constructa est gradibus; ita fideles Redemptionis, et meritum Christi effecti participes, per varios gradus vocationum, professionum, et statuum ascendunt ad cælum. *Idem, disc. 1, n. 4.*

Sicut in Comœdia non attenditur, quam personam quis representet, sed quomodo id faciat, consideratur; ita non tam curandum est, ad quem statum quis vocatus sit, quam, quomodo vocationi satisfaciat. *Anonym.*

Sicut in aula Principis omnes sunt ho-

norabiles, quia omnium finis est Principi servire; ita quicumque Deo servant, honore digni sunt, licet in humili statu constituti sint; quia servire Deo, regnare est. *Idem.*

MOTIVA.

AD VOCATIONEM SEDULO INQUIRENDAM, ET EXEQUENDAM.

Quia sic honor, et gloria Dei exigit; nam ut recte S. Climacus discurret: Si vocante nos terreno rege, et in suum obsequium nos militare jubente, nihil moramur, neque occasiones fugiendi quereremus, sed omnibus dimissis illi summa cum alacritate paremus: Attendamus nobis ipsis, caveamusque diligenter, ne forte Regi Regum, et Domino Dominantium, et Deo Deorum nos vocante ad celestem hunc Ordinem propter nostram desidiam, et negligentiam obtemperare recusemus, et postmodum ante tribunal illud horrendum inexcusabiles inveniamur. Sed et S. Cyprianus idipsum indicat his verbis: Ipse de servo tuo exigit servitutem, et homo hominem tibi obedire compellis; et cum sit eadem vobis sors nascendi, conditio una moriendi, corporum materia consimilis, animarum ratio communis, nisi tibi pro arbitrio tuo serviat; nisi ad voluntatis obsequium pareatur, imperiosus, et nimius servitutis exactor flagellas, verberas, fame, siti, frequenter, et carcere affligis, et crucias, et non agnosces miser Dominum Deum tuum, qui sic exeres in homine dominatum? S. Cyr.

Quia salus nostra a vocatione dependet; uti S. Greg. ad Mauritium Imperatorem scribens, eumque ob edictum, quo militibus ingressum in Religionem interdixit, reprehendens insinavit, dum dixit, hæc legem iniquam esse, quod per eam multis via cœlorum claudatur; quoniam licet multi sint, qui etiam in statu sæculari bonam vitam ducere possunt, plerique tamen nisi omnia reliquerint, salvari nullatenus possunt. Licet enim vocatio ad Religiosum statum sit consilium tantum, atque adeo per se sine peccato executioni non mandari queat: multi tamen damnantur ob peccata mortalia, in quibus Deus eos morituros præviderat, si in sæculari statu morerentur: ad quod proinde exitum præcavendum, illos ad statum Religiosum vocaverat. Ut adeo merito timeri possit, ne

tales illa Salvatoris Matth. xv, sententia comprehendat: *Omnes plantatio, quam non plantavit Pater meus cœlestis, eradicabitur. Et ut Salomon. Sap. xliii, dixit: Spuria vitamina, seu plantæ adulterinæ, quæ non sunt in veritate, sed mendacior fundata, non dabant radices altas. Etsi in ramis in tempore germinaverint, infirmiter positæ, a vento commovebuntur, et eradicabuntur ex loco, in quo ab adultero suo affectu collocati sese excitarunt. S. GREG., l. II, ep. lxi.*

*Quia ipsa ratio dicit, nihil æquius esse, quam ut vocanti Deo promptissime, perfectissimeque per omnia pareamus. Quid enim conformius est, quam ut is, qui personam in comœdia quæpiam sustinere vult, circa electionem talis personæ totum se arbitrio Chorægi committat? Atqui teste S. Paulo. 1. Corin. iv. Spectaculum facti sumus mundo, Angelis, et hominibus; cum ergo Deus, velut supremum hujus comœdiæ Chorægus, per infinitam suam sapientiam optime noverit, quæ cuique persona sit maxime conveniens; an non æquissimum erit, ut personam ab eo designatam promptissime accipiamus, perfectissimeque representare studeamus? Quid itidem magis ratio dicit, quam ut servus, seu mancipium, illud in domo officium suscipiat, quod eidem a Domino fuerit præscriptum? An non autem omnes homines servi, et mancipia Dei sumus? An non omnibus dictum est: *Dominum Deum tuum adorabis? et illi soli servies?* Quidni ergo officium, et statum ab eo præscriptum libenter amplectamur, et studiose geramus? An non ulterius idem lumen nostrum rationale dicit, vel maxime decess, imo et necessarium esse, ut milites in exercitu non aliud munus aut stationem ambiant, quam quæ a duce fuerint imperata? Atqui teste Job capit. vii. *Militia est vita hominis super terram;* cur ergo, ut tanto peritius militemus, victoriamque certius obtineamus, non statum, et stationem a Deo, velut supremo Archistratego assignatam, præ aliis nobis convenientem arbitremur, et æquissimo animo teneamus? Quod si denique nos ipsos, velut membra corporis mystici consideremus, omnemque influxum a Christo (qui jam olim dixit: *Sine me nihil potestis facere*) velut a capite accipere debere credamus: an non iterum rationis convenientissimum est, ut nostro officio contenti, Capiti nostro perfectissime pareamus, et pro arbitrio non nostro, sed ipsius dirigi nos sinamus, sique influxus illius, et gra-*

tiam constanter recipere mereamur. *Anonym.*

*Quia certum est, ex recta electione status, vocationisque suæ impletione, magna ex parte dependere lætitiæ cordis nostri, conscientie pacem, profectum in spiritu, bonam vite nostræ directionem, in virtute perseverantiam, et ipsam nostram salvationem. Contra vero ex hujus electionis errore provenire, ut tota vita nostra multas patiatur tristitias, tribulationes in multis defectibus, et erroribus, cum ingenti damnationis nostræ periculo. Dic enim mihi, inquit idem auctor, an aliquid sit magis periculosum, quam quod quis gravissimum aliquid sibi onus imponat, non habens vires, et sufficientia auxilia ad illud portandum? aut quid sperari possit de ingenti aliqua ædificii mole, supra levi, et falso fundamento extructi? Quæ igitur prudentia est, eum statum amplecti, qui nec viribus, et facultatibus tuis conveniat, et respondeat, ex quo non possit aliud sperari, quam quod ipsum onus a te projecias, corruatque ædificium cum factura æternæ vitæ? Quamvis enim verum sit, Deum nulli denegare auxilia necessaria ad salutem consequendam, nostro tamen humano modo loquendi, licet dicere, Deum non teneri vires suppeditare ad onus portandum, quod ipse non imposuit, nec subsidia ad eum statum, ad quem ipse non imposuit, nec subsidia ad eum statum, ad quem ipse non vocavit: Qua enim fiducia auxilium petes a Deo ad calamitates, et afflictiones occurrentes in eo statu, quem ut tuam sequeris voluntatem, contra ipsius divini elegisti? aut quomodo habebis animum ab eo petendi, ut eruat te a periculis in quæ incidis officio, quod sola tua ambitione, nihil faciens voluntatem divinam, obtinuisti? jure enim tibi respondere poterit, ut pro auxilio recurras ad eum, qui te vocavit, et ut ab angustiis, et anxietatibus liberet, qui te in illas conjecit. Ita venit Israelitis, cum de Deo conquererentur dicentes: *Deus meus, cognovimus sanctum nomen tuum, cur nos deservisti in angustiis nostris?* quibus ipse per Oseam respondit: *Projecit Israel bonum, inimicus persequetur eum. Ipsi regnaverunt, et non ex me: Principes extiterunt, et non cognovi. Idem. Ose. viii, 1.**

MEDIA.

Gratiam divinam invocare, in qua se electurus Deo humilem, et ad omnia paratum sistat,

atque magna fiducia postulet, ne ipsum negotio tanti momenti, vel a dæmone, vel affectu, aut homine decipi permittat. Unicum remedium, seu refugium oratio est, et frequens gemitus ad Deum, ut quid, quando, et quatenus nos facere velit, assidue nobis demonstrare dignetur, ut ait S. Bernardus serm. LVII, in Cant. Aderit vero Deus optimus, et faciet cum servo suo secundum misericordiam suam, atque docebit justificationes suas. S. BERN., serm. LVII, in Cant.

Conscientiæ puritatem procurare; cum in malevolam animam non intret sapientia. Sap. I, nec fas sit immundo, ac spurco vasi balsamum pretiosissimum divinæ gratiæ committi. Ideo præ omnibus mandata divina accurate servanda sunt. Juveni Evangelico affirmanti se præcepta Decalogi ab ineunte ætate observasse, dixit Christus: *Si vis perfectus esse, vade, vende omnia, et sequere me.* (MATTH. c. XIX.) Hinc allaborandum, ut vocationem inquisiturus, malos habitus peccatorum (si quos forte habet) deponat, et sibi discat imperare. Hi enim mali habitus erant stimuli ad peccandum, et consuetudinem inducent, aliter prope naturam, quæ sicut delinquendo roboratur in malo, ita animum ad bonum prorsus enervat, oculum mentis excæcat, et non vult, multo minus probet, quæ sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta. Rom., c. XII.

Sancti cuiusdam, vel plurimum, maxime Regiæ Sanctorum, et Angeli custodis operam frequenter implorare, quibus suam deliberationem (rem tanti momenti) sedulo commendat, maxime sub Sacrificio Missæ, post confessionem, sub sacra Communionem, aliisque temporibus, pro vocatione deliberaturus. *Method.*, p. 4, c. v, n. 5.

Pia opera usurpare, ut eleemosynas, spontaneas corporis afflictiones per elicia, flagella, jejunia etc. Pro animabus in flammis purgantibus detentis frequenter divino Numini supplicare, atque ita in has esse misericordiam, et ut ipse misericordiam consequatur. *Ibid.* n. 2.

Indifferentia ad omnem statum procurare, uti S. Climacus insinnavit asserens: In divina voluntate indaganda necessarium est, ita nos comparare, ut nostra omnis voluntas cesset, ac in neutram partem magis vergat. Nam cum ea ab omni proprio affectu purgata, et nudata fuerit, apta erit ad Dei instinctum percipiendum. (S. CLIMAC., grad. XXVI.) Ad hanc indifferentiam plurimum

facit S. Patris Ignatii in libello Exercitiorum prælium ad electionem faciendam, in quo hæc habet: Ad bene quidpiam eligendum nostræ sunt partes, ut oculo puro, ac simplici spectemus, quorsum fuerimus creati; nimirum ad laudem, et gloriam Dei, et salutem nostram. Quapropter sunt eligenda ea tantum, quæ conducunt ad hunc finem, cum ubique fini medium, non medio finis debeat subordinari. Unde errant, qui uxorem ducere primitus, aut Ecclesiasticum munus, seu beneficium adipisci statuunt; atque ita demum Deo postea inservire, utentes præpostere fine, ac medio, nec ad Deum tendentes recte, sed oblique ipsum ad perversa sua vota pertrahere conantur. Atqui e contrario plane agendum est: propositio primum divino cultu, tamquam fine nostro, et electo deinceps conjugio, vel Sacerdotio, cæterisque rebus omnibus, quatenus expedit, ad præfixum finem ordinatis. Idcirco nihil movere nos debet, ad utendum mediis quibusvis, aut supersedendum, nisi habita in primis tam divinæ laudis, quam nostræ salutis certa ratione.

Peritum directorem eligere, qui discretionem polleat, puram Dei gloriam spectet, ardens amore sancto, et gravitate morum ornatus. Consulissimum vero est, ut sit ipse, qui deliberanti est a Confessionibus, et cui conscientia hujus est perspecta: poterit enim melius, et fidentius dirigere, amovere obstacula, præscribere media magis congrua, in pio proposito firmare. Hi usi sunt BB. Aloysius, et Stanislaus Kostka, ut eorum vitæ referunt. Causam adhibendi affert Sanctus Laurentius Justinianus his verbis: Vocati ad mundi contemptum, et ad obedientiæ gloriosum conflictum, discernendorum spirituum regulam nequaquam contemnunt, verum neque ipsi eandem se habere confidunt. Rara utique virtus, et paucissimis collata, illis videlicet, ut arbitrator, qui sunt corde humiles, mente puri, atque tentationibus variis diutissime probati; Donum quippe Dei est, et a S. prorogatum Spiritu, non minus ad illorum, quam ad ipsorum percipientium utilitatem. In rebus igitur arduis, præsertim in renunciatione sæculi, et in arripienda institutione novæ vitæ, nullus sibi in re propria credat: sed eorum acquiescat consilio, qui discretionem polleant, et proximorum dilectione flammescunt, atque morum sanctitate clarescunt. (S. LAUR. Just. l. de obed., c. XXVI.) Hæc docuit S. Joannes Cli-

maens grad. xxv, similitudine navis, necessitatem hujus cum Confessario consultationis explicans: Sicut navis perito gubernante instructa facile ad portum pervenit; sic anima, quæ pastorem bonum delegerit, licet per se rudis sit, facile verum celestis gloriæ portum assequitur; at contra sicut qui ductore caret, etiamsi sapiens sit, sæpe tamen errat in via: sic, qui suam voluntatem, ac iudicium in hac vita spirituali sequi docerit, licet omnem sapientiam obtineret solus, facile tamen in animæ exitium ruet. Hinc nullo modo amici carnales, aut propinqui in consilio quoad hoc negotium adhibendi; nam sicut ille qui vult ædificare, aut ex aliquo morbo decumbit, non aliquid nautam, aut sutorem vocat, sed architectum hic, ille medicum, et uterque quidem peritum, et optimum; ita in hoc tanto opere, quo ædificanda est illa turris evangelica, et domus spiritualis, quæ nimirum stet firma adversus ventos, grandines, torrentes, ac flumina, an eorum iudicium requiramus, qui vel nullam in his rebus habent notitiam, experientiam, peritiam, atque iudicium? vel id ipsum ob varios, vanos, et sæpe impios affectus perversum, eversum? Quid stultius, quam sit vel terra, vel mari iter sis facturus, eum ducem eligere, qui nunquam vita omni sua iter illud confecit? Maxime, cum habeas plurimos, qui nihil aliud tota vita sua egerunt. Hinc S. Gregorius Venantio amico suo consulti scribens: De causa vitæ, inquit, consilium a fautoribus mortis quaeris, qui dum non te, sed res tuas diligunt, nulla tibi, nisi quæ ad tempus placent, loquuntur; si consiliarium quaeris, me ipsum accede, nullus enim tibi potest esse consiliarius fidelior, quam qui non res tuas, sed te diligit. Istis, qui hac in re hujusmodi homines consulunt, evenit, quod Christus Dominus dixit Matth. xv. *Si cæcus cæco ducatur præstat, ambo in foveam cadunt,* nempe deceptionis in hoc mundo, et postea in ipsum infernum; cæci enim sunt, quorum animæ oculos excæcat amor, nec patitur eos aliud videre, quam quod est carni, et sanguini plausibile. S. GREG., ep. XIII, l. I.

ASCETICA.

Hoc in genere præcipue bene instructum esse oportet Ascetam, ne, si cæcus cæcum ducat, ambo in foveam cadant. Itaque.

Primo nosse debet, et bene etiam electuro

proponere fundamenta ad vocationem spectantia, quæ fere sequentia assignantur a Doctoribus.

Primum est, Omnis creatura ab ipso naturæ impetu ad bonum suum appetendum, et quærendum inclinatur; ideo ex ipsa hac inclinatione Philosophi bonum definiunt, dicuntque bonum esse, quod omnia appetunt.

Secundum est: Bonum cuiusque rei nihil aliud est, quam finis, ad quem creata est, possessio; uti præclare indicavit Seneca epist. LXXVI, dum dixit: Id cuique optimum est, cui nascitur, quod censetur. Navis bona dicitur, non quæ pretiosis coloribus picta est, nec cui argenteum, et aureum rostrum est, nec cuius tutela eboræ cælasta est, nec quæ fiscis, et opibus regis pressa est, sed stabilis, et firma, et juncturis aquam excludentibus spissa, ad ferendum maris incursum solida, gubernaculo parens velox, et consentiens vento. Gladium bonum dices, non cui deauratus est baltheus, nec cui vagina gemmis distinguitur, sed cui ad secandum subtilis acies, et mucro manimentum omne rupturus.

Tertium fundamentum est: Finis hominis secundum esse naturale spectati, est, iuxta recte rationis præscriptum vivere, uti iterum Seneca loc. cit. indicavit dicens: In homine optimum quid est? Ratio; hæc antequam animalia, Deos sequitur. Ratio ergo perfecta proprium hominis bonum est, cætera illi cum animalibus, satisque communia sunt.

Quartum est: Finis hominis secundum statum elevationis spectati, est, Deum amare, et per hunc amorem in hac vita ipsum inchoative. in altera vero perfecte possidere. Ita Sanctus Augustinus in Confess. indicavit, dum dixit: Fecisti nos, Domine, ad te, et inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te. Et clarius in Psalm. cii, dum ait: Bonum tuum quaere, o anima, est enim bonum aliud alteri; et omnes creaturæ habent bonum quoddam suum. Quære tuum bonum, id est, summum bonum. Quid ergo deest, cui summum bonum est? Sunt, et inferiora bona, quæ aliis, et aliis bona sunt. Pecori quid bonum est, nisi implere ventrem, carere indigentia, dormire, gestire, vivere sanum esse, generare? Tale tu bonum quaeris, coheres Christi? Quid gaudes, quia socius es pecoris? Erige spem tuam ad Deum, bonum honorum omnium.

Quintum: Amare, est idem velle, et nolle cum altero; per hanc quippe voluntatem ho-